

[Ministeren for europæiske markedsanliggender.]

været bedre tjent med selv at formulere sine synspunkter fremfor at citere professor Dich, som altså begår citatfusk.

Hr. Aksel Larsen udtalte sig meget kritisk ligesom flere andre talere om markedssekretariatets informationsvirksomhed. Jeg vil gerne oplyse, at i markedssekretariatets informations- og dokumentationscentral findes alle de opdrivelige pjecer og øvrige fremstillinger på tryk, som går imod fællesmarkedet, samtidig med at der naturligvis også findes pjecer og bøger, der går ind for fællesmarkedet. Det kan man vel næppe karakterisere som udtryk for, at dokumentationscentralen er en propagandacentral; i hvert fald kan det jo ikke betegnes som ensidig propaganda, medmindre hr. Aksel Larsen mener, at man ikke kan være propagandacentral, medmindre man kun fremlægger modstandernes synspunkter.

I øvrigt er det et faktum, hvis man læser litteraturen igennem, at de artikler og pjecer, der går ind for fællesmarkedet, i langt mindre grad end de artikler og pjecer, der går imod fællesmarkedet, har karakter af kampskrifter, men selv kampskrifterne er altså fremlagt i vores dokumentationscentral.

Hr. Auken mente, at vi ville få vanskeligheder ved i fremtiden at føre vores egen selvstændige økonomiske politik for at sikre fuld beskæftigelse. Det var der i øvrigt flere andre talere der også var inde på, og man har citeret Det økonomiske Råds formandskab som argumentation for dette synspunkt. Det, Det økonomiske Råds formandskab siger om denne sag, er, at i det omfang, man går ind for at føre en fælles valutapolitik, som vi, hvad jeg gav udtryk for i talen i går, må være interesseret i at man når frem til, vil man miste det økonomisk-politiske middel i den økonomiske politik, der består i selv at kunne hæve og sænke valutakurserne. Men hertil må man sige, at Danmark aldrig selv har brugt devaluering som et økonomisk-politisk middel, uden at vi har været tvunget dertil af andre landes ændrede valutakurser, og der er det ekstra at tilføje, at den samme vismandsrapport understreger, at hvis vi ikke kommer ind i fællesmarkedet, bliver vi tvunget til at devaluere. Det vil altså sige, at det, man skal afgøre, er, om det vil være bedst

at blive tvunget til at devaluere — og altså stå uden for fællesmarkedet — eller at gå ind og blive fri for at foretage selvstændige devalueringer.

Hr. Auken gjorde sig til talsmand for det synspunkt, at når vi ikke kunne bruge dette middel, ville vi få vanskeligheder med at klare os med de øvrige midler: finans- og pengepolitikken. Vi har som bekendt ikke bundet os til ikke at kunne føre selvstændig finans- og pengepolitik, og det er helt klart, at der ikke er truffet afgørende beslutninger om, at en sådan skal føres fælles i fællesmarkedslandene, og i hvert fald slet ikke, at det skal overflyttes fra den nationale myndighed til en overnational myndighed. Det er også på dette punkt et svar til hr. Maigaard.

Fru Ritt Bjerregaard omtalte uddannelsespolitikken og fandt det besynderligt, at der var forskel på et notat fra markedssekretariatet af 5. november i år og senere meddelelser, bl. a. det, jeg har sagt i går i min tale om holdningen til den fælles uddannelsespolitik. Men det er ikke så bemærkelsesværdigt, som det kunne se ud til, for der har været holdt et Rådsmøde i fællesmarkedet mellem undervisningsministrene i Bruxelles den 16. og 17. november, og det var den 16. og 17. november, det blev klart, at man ikke kunne enes om at følge Kommissionens forslag. Det er altså den tilstand, der hersker i øjeblikket, og Kommissionen vurderer det nu sådan, at der ikke er chancer for at vende tilbage til dens oprindelige forslag, således at man altså nu må genforhandle hele spørgsmålet.

Min vurdering af dette spørgsmål er, at det kan være rimeligt og fornuftigt at fastsætte visse minimumsgrænser, men det kan være vanskeligt at finde kriterierne for de minimumskrav, der skal stilles, for at man kan kalde sig ingeniør, tandlæge, læge, eller hvad det kan være, idet det ikke udelukkende kan være det antal timer, man har frekventeret en bestemt form for undervisning og uddannelse. Jeg er helt enig med fru Ritt Bjerregaard i, at det ikke kan være timernes antal, men derimod resultatet af undervisningen, der tæller, altså om man er i stand til f. eks. at fjerne en blindtarm. Noget sådant er det selvfølgelig svært at finde objektive kriterier for, men det vil nok være umuligt i det lange løb at undgå at nå frem til visse minimumskrav for at